

[Glistrup.]

vi dog ikke at være druknet i formalismens sump, end at vi nok kunne have fået arrangeret på den ene eller anden måde, når vi nu, med så god tid som vi har haft til rådighed, skulle til at regulere på disse forhold, at vi fik talt de ting ud med arbejdsmarkedets hovedorganisationer. Men fremskridtspartiets forslag om at få arrangeret et sådant møde er i denne forjagede weekend fuldstændig blevet fejlet af bordet.

Hr. Kjeld Olesen ironiserede dernæst over, at fremskridtspartiet ikke ville give de lavtlønstillæg, om hvilke vi alle sammen ved, at de som følge af lønafsmitningen virker asocialt derved, at de højere lønnede får noget større løn, men hr. Kjeld Olesen tilføjede ikke, at fremskridtspartiet til gengæld ville give hver borger i dette land, der har en indtægt over 19.000 kr., 4.000 kr. mere i lønningsposen i kraft af den skattefri bundgrænse på 19.000 kr. og gå videre for det næste år, for 1976. Det hører unægtelig også med i forbindelse med de tillæg, som hr. Kjeld Olesen var inde på.

Endelig skulle fremskridtspartiet altså opleve at blive beskyldt for, at vi vil favorisere tjenestemændene i dette land ved pludselig at ville til at dele milde gaver ud. Jeg må indrømme, at det var da i hvert fald en variation: den beskyldning har vi aldrig været ude for før. Men hr. Kjeld Olesen ved jo så udmærket, hvad der er baggrunden her: at man har lavet en af disse fortvivlede særadministrationsordninger, som dette folketing har gjort det så urimeligt og meningsløst med ned igennem årene, med at nu skal der laves en selvstændig administration, nu skal der tvangsopspares nogle midler specielt for disse tjenestemænd. Det er altså disse tjenestemænds egne penge, som bare går til en eller anden overflødig administrationsordning, men de skal jo frigives på et vist tidspunkt, folk skal have rådighed over deres egne penge, også når de er tjenestemænd, og hvis der er noget tidspunkt, der kan være hensigtsmæssigt at frigive på — det er jo altid det, der er vanskeligheder med, når man skal afvikle tvangsopsparringsordninger, at det giver samfundsøkonomisk uheldige virkninger — så er det nu, så også tjenestemændene kunne få rådighed over deres egne penge. Det hører unægtelig med i sammenhængen.

For at nu ikke alt for mange af hr. Kjeld Olesens tjenestemandsvælgere skal flygte over til fremskridtspartiet, vil jeg da skynde mig at sige, at en af de sorteste sorte pletter, der overhovedet findes i dette lovkompleks, som vi behandler her, er den af socialdemokratiet foreslåede ordning om taktregulering.

Jeg hørte selvfølgelig med stor interesse på hr. Røtzler Møllers saglige og kritiske bemærkninger mod det, der findes i ændringsforslag nr. 15 om denne taktregulering, men jeg tror nok, at her er et de steder, hvor vi skal besinde os; vi, der her er ved at være forjagede og udkørte og trætte efter al det slid, vi skal tænke på det nye, der introduceres.

Det, der skal ske efter forslaget fra socialdemokratiets side, er, at man nu faktisk skal skubbe væk fra folketinget spørgsmålet om de offentligt ansattes lønninger og i stedet for overlade det til et såkaldt paritetisk nævn, der har den egenskab, at det paritetske består i, at der sidder embedsmænd på den ene side og embedsmænd på den anden side, og de embedsmænd skal i fællesskab finde ud af, hvilke lønstigninger embedsmændene skal have i bred almindelighed. Hvis dette paritetske nævn ikke kan finde ud af, hvordan man skal belaste samfundsøkonomien på dette felt, skal begrebet ind for et såkaldt formandskab, som finansministeren skal udpege, og jeg har forgæves forsøgt at provokere finansministeren til at stille forslag om, i hvilket omfang også dette formandskab skal være befængt med embedsmænd, der selv skal have taktregulering. Finansministeren har ikke villet stille noget forslag i den henseende, men jeg skal love, at den udvalgsbehandling, der skal finde sted mellem anden og tredje behandling, vil medføre, at der fra fremskridtspartiets side bliver stillet et ændringsforslag om, at mennesker, der selv skal have taktregulering, ikke kan være habile til at sidde i dette formandskab, der skal sidde og underminere landets økonomi fremover.

Eller, for at påberåbe mig en autoritet i denne henseende skal jeg sige, at denne taktregulering er udtryk for én eneste ting, nemlig at dyrtidsreguleringen, denne urimelige skævhed, der har været en af de største sociale ubalancer i dette århundredes Danmarkshistorie, at dyrtidsreguleringen til